

Молодий Комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

● РЕПОРТАЖ ЧЕРВОНОГО ТИЖНЯ

СТАНОВЛЕННЯ

Дуже скупо характеризували цей колектив у загальній комсомолу. Всього кілька речень. Комсомольсько-молодіжна бригада формувальників ливарного цеху сірого чавуну, очолювана Валерієм Зозулем, — одна з кращих на Червоній зірці. В другому кварталі зайняла друге місце у змаганні на честь 60-річчя Великого Жовтня серед комсомольсько-молодіжних колективів ливарних цехів. І ще. Бригада повністю складається із спортсменів: футбольної і волейбольної команд цеху. Коротка візитна картка. І повсякчас. Адже власники її — всього вісім молодих робітників. У такому складі здобули титули визначні: «кращий», «перший» серед десятків подібних колективів, зрозуміло, не просто. Ще важче не здати заводських позицій. Кожен день трудового життя бригади свідчить про це. На ювілейній вахті «60-річчя Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!» відстоїть свої позиції колектив достойно, гідно несе звання бригади імені XXV з'їзду КПРС. Свідченням тому — минулий тиждень, день за днем. Коли б бригада вела свій щоденник, той тиждень постав би у ній як і фактах становлення — процесу, яким і містить колектив.

Понеділок. Не забуває нас Віктор Гончарук. Забіг перед своєю зміною. Питає: «Скоро нас дожене?» Це тобто бригаду усталеного В. Гетьманця. По інтонації і виразу обличчя видно — із жартує. А чого б йому і жартувати? У нас же в бригаді працював, то знає, що снів на вітер не кидаємо. Радимо зайти через пару днів, дамо точну відповідь. Справа в тому, що за починком Героя Соціалістичної Праці О. О. Комарука в числі десятків бригад заводу наша і Гетьманця зобов'язалися до 60-річчя Великого Жовтня виконати 2,2 річні норми. То ж Віктор, як наш вихованець, переживає за своїх товаришів. Ного бригада вже завершує не високе зобов'язання. А ми? В бюро праці і зарплати сказали, що треба почекати кілька днів — підіб'ють підсумки. Не віряться, що тепер можемо міритися силами з такими бригадами, як В. Гетьманця. Три роки тому пустили новий формувальний конвеєр. Умови праці були не з легких: конвеєр виходив з ладу. Багато хто не витримав його примх, йшли на інші ділянки. Цеховий комітет комсомолу тоді і створив на конвеєрі дві комсомольсько-молодіжні бригади: нашу і Анатолія Олексюка. Відтоді працюємо позмінно і вважаємося найзапеклішими суперниками, адже умови в обох бригадах однакові. Змагання зацікавило, захопило всіх: припинилася плинність кадрів, від 400 форм змінився нормовиріток довели до 700—750. Наша бригада тепер «постачає» кадри для таких відомих колективів, як бригади В. Гетьманця і П. Цуканова. Значить — так тримати!

Вівторок. Щось «вередує» у Григорія Азат'яна верстат. Не бажано. Дорога ж кожна хвилинка. Це ж поки викличе слюсарів, поки ремонт зроблять, часу піде. Ні, Григорій нікого не шукає. Озброївся гайковими ключами й заходився біля столу формовки. Через кілька хвилин ввімкнув верстат і задоволено потер руки — все в порядку. Конвеєр не зупинявся. Майстер на всі руки в бригаді не тільки Азат'ян. Всі, крім основної спеціальності формувальника, стали ще й слюсарями по ремонту формувального устаткування. Друга спеціальність відчутно допомагає берегти робочий час. І це важливо для нас. Бо хлопцям поки що доводиться працювати в гірших умовах, ніж на інших конвеєрах цеху. Біля верстатів до цього часу немає решіток, крізь які б пропалася решітка формувальної суміші. Коли виготовляємо великі форми, майже кожні півгодини доводиться лопатою прибирати біля верстата, аби підійти до нього. Сьогодні на звітно-виборних комсомольських зборах групи в присутності секретаря комсомольської організації цеху Вадима Небоги та майстра Юрія Олександровича Герасимчука питання поставили рубом: конвеєр потрібно удосконалити. Ми проти того, щоб поруч із сучасним верстатом стояла лопата.

Середа. У Сашка Аркуші — щасливий день. Його весела Надійка подарувала йому першу донечку. Надійка теж працює в нашому цеху. Отож, молоде подружжя на сто процентів наше, а значить і радість — то і наша радість. Василь Тимко і Володя Якович, працюючи в парі того дня, ледь не повторили бригадного рекорду. До речі, на Всесоюзному комсомольсько-молодіжному суботнику, присвяченому XI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів, Василь його встановив — за зміну виготовив 900

(Закінчення на 2-й стор.)

Наші трудові здобутки — 60-річчю Великого Жовтня!

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ:

Микола САМОДІН з колгоспу імені Свердлова Олександрівського району «Колос» — 14642 центнери зерня.

Віктор МИКОЛЕНКО з колгоспу «Перше травня» Петрівського району («Колос») — 14600.

Микола МАЛИЦЯ з колгоспу імені Карла Маркса Петрівського району («Колос») — 13762.

Віктор СЕНДЗЮК з колгоспу імені Кірова Бобринецького району («Колос») — 12920.

Валентин БРИЖУК з колгоспу «Мая» Знаменського району («Колос») — 12670.

Володимир ЧАБАН з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району («Колос») — 11933.

Микола ВОВЧЕНКО з радгоспу імені Дмитрова Устинівського району («Нива») — 11500.

Олександр ТРЮХАН з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району («Колос») — 11320.

Василь ЦАРЕНКО з колгоспу імені Чкалова Петрівського району («Нива») — 11210.

Іван НОВАК з колгоспу імені Карла Маркса Кіровоградського району («Нива») — 11122.

НА ПРИЗ «ЗОЛСТИЙ КОЛОС»

ПІДУТЬ ЖИНІВА У КОМБІНІВСЬКОМУ РАЙОНІ. У КОЛГОСПІ «ДРУЖБА» УДАРНО ТРУДІТЬСЯ СІМЕЛЬНИЙ ЕКІПАЖ А. М. ШЕРБІНІЙ, АНАТОЛІЙ МИКОЛАНОВИЧ — ДЕПУТАТ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ НА ЖИНІВАХ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ВІН ПОКАЗУЄ ЗРАЗКИ САМОВІДДАНОЇ ПРАЦІ. ПО ІО ПОМІЧНИК СІН МІКОЛА НАВЧАЄТЬСЯ У ДЕВ'ЯТОМУ КЛАСІ. БАТЬКО І СІН ЗАВОЮВАЛИ ПЕРШЕ МІСЦЕ У СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ КОМБІНІВЕРІВ КОЛГОСПУ.

ВАЛЕНТИНА МЕДВЕДІВ (ФОТО ЗЛІВА) ЗАВЖДИ З РАДІСТЮ ЗУСТРІЧАЄ КОЖНУ МАШИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА ТІК З ПОЛІ. ВОНА ВЕДЕ ТОЧНИЙ РАХУНОК ЗІБРАНОГО ХЛІБА. АДЖЕ ВАЛЕНТИНА — ВАГАР КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЛЕНІНА

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

„Покладаюсь на вас, хлопці“

Кажуть, в сімнадцять років щастя не помічаєш. Не берусь спростувати цього. Тільки скажу за себе. Уявіть свято першої загибки: урочисті промови, квіти, аплодисменти, комбайни край поля. Біля свіжопофарбованого СК-4 — мій старший брат Микола і я поруч. Микола вже живував, мені випало вперше, тільки приїхав на качікулі з СПТУ. І тут слова попросив наш батько.

— Сьогодні вперше за багато років жинива почнуть без мене. Йду на заслужений відпочинок. Передаю естафету на хлібній ниві синам. Покладаюся на вас, хлопці, працюйте чесно, сумлінно...

Батько розхвилювався. Його напуть пам'ятаю до слова. В мої сімнадцять в ту мить прийшло почуття, назва якому — щастя. В мене вірять, і я не підведу.

О. ВИННИК.

Радгосп «Шарівський» Олександрівського району.

З ПЛЕМЕНІ НЕСКОРЕНИХ

ців, що лишилися в живих.

Восени 1942 року в загартаній фашистами Красногирці почала активно діяти підпільна комсомольська організація під керівництвом голови місцевого колгоспу «Шлях до соціалізму» М. І. Малої і лейтенанта радян-

ської армії Петра Граматичкова. Патріоти провели 11 бойових операцій, зібрали і передали партизанському загону «Південний» багато вогнепальної зброї і боєприпасів, ерятьували від фашистської неволі сотні радянських людей.

Про своїх бойових по-

братимів, їх героїзм у боротьбі з гітлерівцями розповідають нині молоді колишні члени «Спартак» механізатор колгоспу «Україна» В. Р. Тиховський, колгоспники П. В. Самчинина і Г. А. Безверхній, вчителі Г. А. Дабіжа і К. А. Дабіжа. Вони проводять велику роботу по патріотичному вихованню підростаючої зміни.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

ПРОТЕСТУЄ ВЕСЬ СВІТ

Закінчився міжнародний тиждень дій проти нейтронної бомби, який проводився на заклик Всесвітньої Ради Миру. В багатьох країнах світу пройшли демонстрації протес-

ту проти виробництва в США нової різновидності ядерної зброї — нейтронної бомби. Визначні державні і громадські діячі, профспілкові та інші організації різних країн виступили з заявами, які рі-

шуче засуджують злочинні плани Пентагону, зв'язані з виробництвом нової страшної зброї масового знищення і озброєння нею військ НАТО в Західній Європі.

(ТАРС).

Наш Основний Закон

Обговорюємо проект Конституції СРСР

Він не був на батьківщині 34 роки. І тому кожен його день тут по вінці налитий спогадами, щемом, здивуванням, прихованим розпачем (все склалось не так, як гадалось) і ще... передчуттям розлуки. Бо змалку срібними крильми авіалайнер, випростається в небі і полиняється далеко вище ота земля: на котрій народився, на котрій топтав босими ногами спорш, на котрій спізала колескову пеня. І знову, немоз по наковчених рейках, помчить таке звичне його життя, — громадянина Австралії, українця Миколи Павлюка.

Майже сорок років минуло з тих пір, як ляхівська війна закінчила його юнаком у фашистську Німеччину. О, скільки їх, радянських юнаків та дівчат загинуло в тих ешелонах, у гірких цимесних пайках! Він уцілів. І, розкажуваний за невинний гріх, що не поліг на полі бою, гнаний недовірою і недосвідом, опинився за океаном, де тільки у власному будинку розмовляють українською.

Ми сидимо на подвір'ї садиби його дядька, червонозорівця Михайла Ілліча Павлюка. Той, обіймаючи одну із багатьох своїх онуків, уже не Миколу, а ніби комусь іншому, хіба що тільки вголос доводить укорте:

— А так не став би я жити, Миколо, у твоїй Австралії. А так б не став...

І голос його — вшениий, спокійний — переплітається з голосом Миколи Даниловича Павлюка:

— У рідному селі був, нічого не апізнав. На місці мазанок під солом'яними стріхами спразжні цегляні маетки під черепицею, шифером. Пам'ятаю, земля була в нас така піщана, не родила нічого, а зараз отаке жито родить, — показує він рукою і не ховає здивування у блазнітих очах.

— То колгоспна земля, — кажу я йому.

— У нас немає колгоспів. Якщо любиш землю, наймайся до багатого фермера, то й працюватимеш біля худоби чи в полі.

— У мене 15 соток городу, — втручається в розмову Михайло Ілліч. — І картопля, і капуста, і помідори. Всього вдовстало. Принаймні до базару ходити не треба. Та й приємно після заводу на свіжому повітрі попоратись.

— Михайле Іллічу, вибачте, скільки ваша родина платить державі за користування городом?

— Тринадцять карбованців.

— Щомісяця? — запитує в свою чергу зацікавлений гість із Австралії.

— Що ви, за рік, — розсипав сміх по подвір'ю господар. — Та й ти ж, Миколо, певно, землю маєш? Бо де ж будинок збудував?

— У нас земля — на футі. А фут — оце, як моя стопа. То маю вісімдесят футів на вісімдесят. Купити землю під будинок у нас — то мусиш віддати 12 тисяч австралійських доларів, та ще 25

тисяч за будинок. Щороку за цю земельну площу сплачую до того ще й податок 220 доларів.

— А скільки, цікаво, Миколо Даниловичу, отакій город коштував би в Австралії?

— Не менше 60 тисяч. Та й коли нам поратись на тому городі? Дивлюсь на Ганну, дружину Михайлову, два дні одробить, два дні відпочиває, санітаркою вона в лікарні працює. Звісно, що й час є.

— Ваша дружина більше зайнята на роботі?

— Моя дружина не працює.

— Чому?

— Жінки не працюють у нас взагалі. Немає роботи. Незаміжні працюють, а як вийде заміж, то мусить іти на утримання чоловіка, поступатися місцем молодшій.

ТАК МИ ЖИВЕМО!

— Наша радянська Конституція не просто гарантує людині право на працю. Гарантує і право на працю за повиканнями. Ось середня донька Михайла Ілліча, Тетянка, унудобала професію інженера, менша Марійка пішла в торговлю.

Марійка бавиться із немовлятами, прислухаючись до розмови, додає своє слово: «Дуже за колективом, за дівчатами своїми скучила». І пояснює, що вийде на роботу, коли виповниться дитині рік. Місце роботи? Звичайно, воно зберігається за нею до того ж, цей рік буде зареєстровано Марійці до трудового стажу.

— Миколо Даниловичу, а у вас є діти?

— Так. Син Джон працює бухгалтером. Старша дочка Христина, одружена, не має роботи, молодша Галя влаштувалася секретаркою. Одержати роботу у нас проблема. Доки неспелють оголошення, що потрібна секретарка, то вже черга з сотні дівчат вишикується. Є з кого вибирати.

У голосі Миколи Павлюка прозвучала гордість, що з тої сотні саме його Ганну вибрала нафтопереробна фірма. І з іншою гордістю в голосі виставив своє слово в розмову зятя Михайла Ілліча Павлюка Дмитро Кекало:

— А наша Галя, моя дружина, теж секретарка в колгоспній конторі.

Дмитро Кекало працює в колгоспі шофером. Має гарний будинок, у гості

ГРОМАДЯНИН АВСТРАЛІЇ, ЯКИЙ ПРИЙХАВ У ГОСТІ ДО СВОЇХ КІРОВОГРАДСЬКИХ РОДИЧІВ, ЗУСТРІВСЯ З КОРЕСПОНДЕНТОМ НАШОЇ ГАЗЕТИ І ОХОЧЕ ПОГОДИВСЯ ДАТИ ЙОМУ ІНТЕРВ'Ю.

ОТЖЕ, ОДИНАДЦЯТЬ ЗАПИТАНЬ ГРОМАДЯНИНОВІ АВСТРАЛІЇ.

до тестя прийхав легковим автомобілем.

— І моя донька секретаркою, мабуть, піде працювати, — втручається в розмову Раїса Тимофіївна Власова, як і ми, гість родини Павлюків.

— Доки де вчилася на секретарку?

— Одержала спеціальність у середній школі.

— І скільки Вам це коштувало?

— Ніскільки. Адже навчання в школах у Радянському Союзі безплатне.

— Моя Треїсі, онука, з Мельбурні ходить до другого класу. Доводиться платити за навчання 15 доларів щотижня. А після школи знову постане проблема з роботою. Найважче влаштуватися на роботу саме випускникам шкіл, адже спеціальності не мають ніякої.

— Чи, пані, діти мають право і вчитись, і працювати, — з гордістю мовить Раїса Тимофіївна. І коротко розповідає про себе. Пенсіонерка, на пенсію вона, кравчиня лляного цеху «Червоної зірки» пішла в 45 років, користуючись військовим правом. Живе її родина в гарній двокімнатній квартирі з усіма зручностями. До речі, в Австралії жінки йдуть на пенсію в 60 років, чоловіки в 65.

— Скільки Ви платите за квартиру, Раїсо Тимофіївно?

— Двадцять, — чотирнадцять карбованців на місяць.

— Ваші діти мають квартири, Миколо Даниловичу?

— Христина наймає квартиру, за которую платить 40 доларів щотижня. Молодша теж на квартирі.

— Чи є в конституції вашої країни стаття, яка гарантує право на житло?

— Немає. Людина, яка бажає жити у власному будинку чи окремій квартирі, має справу не з державою, а з підприємцями. Держава не дає ніяких гарантій. Сім'я залишається один на один із приватним підприємцем чи акціонерною компанією, які продають або здають квартиру в оренду. Назпроти мене у Нью-Кастелі три брати італійці збудували будинок на 18 квартир, за котрі щотижня мешканці сплачують 40—50 доларів.

Не дешежше і прожиття в готелі. Щоб переночувати одну ніч, треба заплатити 25—30 доларів за звичайний номер.

Так, у жодній конституції капіталістичних країн світу немає статті, яка б гарантувала громадянам право на житло. Її вперше вписано до проекту нової Конституції СРСР, країни, яка будує щороку понад 2 мільйони 300 тисяч квартир. Це 110—112 мільйонів квадратних метрів загальної площі житлових

будинків. Щоб забезпечити такі обсяги будівництва, створено високорозвинуту будівельну індустрію.

Щебечуть під дахом ластівки, бабляться на подвір'ї галасливі діти, а гості закладають Миколу Павлюка новими запитаннями. Адже кожному цікаво, як живуть люди там, за океаном, як живуть, про що мріють? Цікаво дізнатися і цікаво порівняти з тим, як живеш сам.

— Ось у нас, у проекті нової Конституції, гарантується людині право на охорону здоров'я. Лікування в нас безплатне, розвинуто широку мережу профілактичних, оздоровчих закладів. Миколо Даниловичу, Вам доводилось хворіти?

— Хворував оце перед приїздом. Зробили маленьку операцію в горлі. Маленька, три дні пробув у лікарні.

— І все це безплатно?

— Ні, це коштувало 260 доларів.

— Миколо Даниловичу, в проекті нової Конституції введено новий розділ «Зовнішня політика». Наша зовнішня політика — це політика миру, зміцнення безпеки народів. Австралійський Союз — член ООН і входить до АТЗІОС, військово-політичного блоку, разом із США та Новою Зеландією. Як ставиться ви, громадянин Австралії, до проблеми подальшої розрядки міжнародної напруженості?

— Війна не потрібна нам, простим людям. Війна — то велике лихо. Створені нові види зброї масового знищення — то велика загроза для людства.

— І виклик основному праву людини, праву на життя, — втрутився у розмову хтось із гостей.

...Залишала родину Павлюків із відчуттям щастя. Бо то така щастя — йти гарною новою вулицею, усміхатись, перехожим, зорніти біля книжкового магазину, поступатись в тролейбусі місцем молодій матері з немовлям. Бо то така щастя — жити в місті, де товариші не дадуть засумувати, підтримають, допоможуть. Бо така щастя — знати, що для тебе, для твоїх дітей у країні все: і бібліотеки, і стадіони, і школи, і технікуми, і вузи, і будинки відпочинку. Бо така щастя — знати, що твої товариші, тобою ж обрані до органів влади, вирішують державні справи, щоб виростили міста, зелені парки, було чистим повітрям.

Наш спосіб життя — це комуністичне ставлення до праці, до колективу, до людини, готовність допомогти слабшому, навчити молодшого. Це потяг до знань. Це братерська дружба народів. Це бережливе ставлення до народного добра. Це активна участь усіх нас у справах державних. Зрештою — це тверда виснаженість у заважаному дні, чистота і чесність відносин. Так ми живемо!

Л. КРАВЕЦЬ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

СТАНОВЛЕННЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

форм при нормі 500. Василь і Володя під кінець зміни сказали, що то вони старалися так на честь Сашкової доньки. Після роботи всією бригадою купили великий букет квітів і пішли в лікарню поздоровити Надійку. Нешодавно сім'я Аркуші одержала окрему кімнату в сімейному гуртожитку. Надійка приїхала додому, як кажуть, до себе додому. Незабаром, як тільки підійде черга, молоді сім'я справить новосілля в окремій квартирі. Це їм, Надійці і Сашкові, гарантує проект нової Конституції СРСР. Здорово, коли є таке право — право на житло. Міцніти сім'ї, якщо турбується про неї держава з перших кроків після загу.

Четвер. Працюється з хорошим настроєм. Навіть з підвизитим. Це вже постарався бригадир. Уміє підпосити гризмиці поппи. Бачити, щось затримався в ЕТЗ цеху біля відповідального за організацію соціалістичного змагання Івана Федоровича Битюгова. Хтось помітив, як Валерій Зозуля щось підрахував під аркушем паперу. Думали: уточнює бригадир, час знати підсумки роботи за минулий місяць. Та не сподівалися, що Валерій буквально прискорював пів. Як і всім нам, йому не терпілося знати: хто перший — ми чи бригада Олексенка. І незабаром знали це. Ох і зраділи ж хлопці! Нікода, що поговорити не можна — не перекричати гуркоту верстатів. Поговоримо потім, в обідню перерву за столом у їдальні. А поки що посмішки не сходять з облич. В руках відвістки бригадира піби сили додалося. Три майтеся, суперники! В ліній наша бригада виконала

місячне завдання на 159 процентів. Бригада Олексенка — на 148.

Ось тільки з якістю не все гаразд. На 4 проценти менше здаємо продукції з першого пред'явлення, ніж усього цехом. І скільки б не заспокоювали, що такий показник для нашого нещодавно створеного колективу непоганий, радості від того мало. Дев'ять береймат досвід в найближчого суперника — бригади Олексенка. Є завдання. Завтра і почнемо на практиці прохидити школу передового досвіду. А паніко відкладати? Адже змагаємось.

П'ятниця. Кінець робочого тижня. У суботу — День фізкультури. Значить і наше свято. А в передсвятковій дні працюється з охотою. Це, щоб з почуттям чесно виконаного обов'язку потім відпочивати у колі друзів, рідних. Так зникли в бригаді — і в останній день тижня не піддаватись втомі. До цього прищав найперше бригадир, що коли тільки виникла наша бригада. І, мабуть, турбується Валерій, щоб і без нього цей запай не забували. Ось і сьогодні забіг на дільницю перед зміною, засував рукави, виправно заформував кілька форм. Каже: «Не забув». Сміється. А ще кілька місяців тому у нас не було такого настрою. Важко захворів наш бригадир. Майже чотири місяці був на «лікарняному». Та план на бригаду одні і соціалістичні зобов'язання спільні. Всі чотири місяці бригада норму виконувала за Валерія Зозулю. І зараз, хоча він за станом здоров'я працює на легшій роботі зобов'язання не переглядали. Валерій не забуває нас, свій верстат.

Утверджується комсомольсько-молодіжний колектив формування. В ділах і вчинках. На відповідальний і почесний варті праці на честь 60-річчя Великого Жовтня.

О. БАСЕНКО,

спецкор «Молодого комунара».

Завод «Червона зірка».

НАСТУПНИЙ ТИЖДЕНЬ — П'ЯТДЕСЯТИЙ

ВІН ПРИСВЯЧЕНИЙ ПІВВІКОВОМУ ЮВІЛЕЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ. ЦЕ БУВ ПЕРШИЙ РІК НОВОЇ П'ЯТИРІЧКИ, НАМІЧЕНОЇ ХХІІ ЗІЗДОМ КПРС.

В народному господарстві республіки на кінець 1966 року тривало понад 6 мільйонів юнаків і дівчат, серед них і мільйон 600 тисяч членів ВЛКСМ. На початку 1967 року почну нахату на честь 50-річчя Великого Жовтня десяти близько двох мільйонів молодих трудящих міст і сіл. Широкого розмаху набуло серед комсомольсько-молодіжних бригад, дільниць і ланок змагання за право носити звання колективу імені Зірки Жовтня. На Кіровоградському заводі сільськогосподарського машинобудування за це право боронилися десятки комсомольсько-молодіжних колективів.

У грудні 1966 року відбувся пленум ЦК ЛКСМУ, який поставив перед комсомольськими організаціями завдання у зв'язку з підготовкою до 50-річчя Великого Жовтня соціалістичної революції. У січні 1967 року Центральный Комітет КПРС схвалив постанову «Про підго-

товку до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції», в якій висловлено тверду впевненість, що комуністичний комсомол, всі трудящі країни гідно зустрінуть цей славний ювілей, своєю працею не тільки примножать економічну могутність країни.

Свою глибоку подяку партії і народowi за шасливу юність висловили юнаки і дівчата в листі до Центрального Комітету КПРС, який напередодні ювілею Жовтня обговорював і схвалив на сесії на молодіжних мітингах і зборах в усіх містах і селах Країни Рад. «Радянський молоді», писалося в листі, — завжди були і будуть протаманні першорядна відданість справі комунізму, колективізму, громадської активності, неспирренності до байдужості та своїм, творчій праці до справи. Молодь, що йде під прапором партії Леніна, марксизму, вихована комуністами, не може бути іншою».

ЦА ПОКЛИК БУДОВИ ВІКУ

В УЛЬЯНОВСЬКОМУ РАЙКОМІ КОМСОМОЛУ ВІДБУ-
ДАЄСЯ ЗУСТРІЧ ІЗ ЛАУРЕАТОМ ПРЕМІЇ ЛЕНІНСЬКОГО
КОМСОМОЛУ ЮРІЄМ БОЧАРОВИМ — НАШИМ ЗЕМЛЯ-
КОМ, ЯКИЙ ЗАРАЗ ПРАЦЮЄ БРИГАДИРОМ КОМСОМОЛЬ-
СЬКО-МОЛОДІЖНОЇ БРИГАДИ В ШИМАНОВСЬКУ НА БУ-
ДІВНИЦТВІ БАМУ. ДО УВАГИ — ВЗЯТЕ В НЬОГО ІНТЕР-
В'Ю.

— Вшх трудовий шлях розпо-
чався 1963 року з учня газоелек-
трозварника Ульяновського рай-
об'єднання «Сільгосптехніка»,
зварника цукрозаводу. А як ви
стали бамівцем?

— Моє перше знайомство з
будовою століття почалося в
травні 1974-го. Став тут бригади-
ром монтажників ремонтно-відбу-
вельного поїзда тресту «Шима-
новськтрансбуд».

Першу чергу Шимановського
комплексу ми здали на 18 місяців
раніше строку, ну, а торік мені
вручили диплом лауреата...

— БАМ — будова століття... Чим
він заслуговує такий високий ти-
тул?

— За обсягом будівельних робіт,
складністю й різноманітністю
інженерних споруд, застосуван-
ням найсучасніших (у тому числі
й зарубіжних) будівельних меха-
нізмів, машин БАМ не знає собі
рівних у світовій історії залізнич-
ного будівництва. Понад триста
мільйонів кубометрів ґрунту тре-
ба вибрати й перемістити, та ще
якого ґрунту? три чверті — ка-
міянистий і зічномерзлий; звести
близько трьох з половиною тисяч
споруд.

Геологи кажуть, що район
БАМу унікальний у багатьох від-
ношеннях... І саме запізнити,
БАМ «великий» і «малий», відкри-
ває доступ до всіх цих багатств.

— БАМ — всенародна будова.
В чому конкретно це виявляється?

— Усі союзні республіки, бага-
то міст, країв і областей мають

свої підшефні ділянки. Україна,
наприклад, прислала до нас п'ять
укрупнених будівельно-мон-
тажних поїздів. Абсолютна біль-
шість будівельників БАМу — мо-
лодь, комсомольці. Це спраді
комсомольська будова. Багато
приїхало прямо з XVII з'їзду
ВЛКСМ, у тому числі і я. В нашій
бригаді є два азербайджанці, бі-
лоруси, узбеки... У Шимановську
водієм 16-тонного самоскида
працює і мій брат Анатолій.

— Кілька слів про Шимановськ...

— Молоде місто на Транссибір-
ській магістралі. У нас у відкрито-
му ґрунті вирощують свою чудо-
ву картоплю, помідори, огірки,
капусту, хоча клімат суворий...
Для молоді людини БАМ — най-
більш підходяще місце для пере-
вірки себе, своїх можливостей.
Нам — узага всієї країни. Як ба-
мівець я знайомий, наприклад, із
Героями Радянського Союзу кос-
монавтом Віталієм Севастьяно-
вим, захисником півострова Да-
манського Юрієм Бабанським.
Часті гості у нас — визначні ар-
тисти, письменники.

Ця всенародна узага — і сти-
мул, і ознака високого довіря до
молодого гвардії 70-х років два-
дцятого сторіччя, до нас, котрим
Вітчизна дала горде ймення пер-
шопрохідців БАМу.

Інтерв'ю від П. СИНІЦЯ,
наш громадський кореспон-
дент.

Ч ПТАЮЧИ віршовані рядки численних
авторів, що надіслали до редакції по-
езії з різних куточків області, звертаєш
увагу на те, що більшість творів присвячено
злюбленим темам, подіям, які конюють
нашу країну, увесь світ. І це дуже добре.
Що наші автори не стоїть осторонь ханю-
ючого сьогодення. І, мабуть, саме тому на-
родилися в Л. Калужній рядки, присвячені
проекту нові Констиції.

Хліб на столі, на серні любя справля,
У небі сонце — все для нашої с.
Буди людини — це найдорожче право
Сьогодні мій Закон мені лає.
Пам'ять народних месників, безстрашних
партизанів, що віддали своє життя за мир-
не небо і мирну працю, — тема поезії
В. Хитрука.

Самі вже заго-
товки віршів кіро-
градів Д. Чибі-
сова «Веди впе-
ред нас, партія
родная», «Совет-
ская Родина», «Мы
— советский на-
род» свідчать про-
те, що автор чер-
воною ниткою у
своїй творчості
проводить патріотич-
ну ідею. Чудо-
ву ідею, яка в йо-
го поезії прокла-
дає глибоке рус-
ло, у котрому, на жаль, не завжди
пуртве жагуча і повнокровна течія.

Власне, тут саме пора сказати про пульс
поетичного слова. Того про думку, яка по-
винна битись капілярним звуком, сліз і ряд-
ків у кожному вірші. Тим більше, у поезії
громадянського звучання. Для прикладу,
неведемо ось такі рядки, взяті з нашої по-
етичної пошти:

Мы с Лениным знаменем шли в бой
с врагами,
Оно служило символом в нашей борьбе,
И Ленин в веках будет жить вместе с нами.
Он нас вдохновлял сегодня в труде.
Чи зміг автор сказати про Ілліча скви-
льовано, висловити думки, які б ішли з
глибини серця? На жаль, ні. Значить пульс
— думка, як такий, тут зовсім відсутній.
Огол і ці рядки звучать натягнuto, без-
барвно. До того ж і з технікою віршування
тут далеко не все гаразд. По-перше: «бо-
рбе — труде» — дуже слабенька рима
(краще: борбе — судбе, себе, труде —
зведе, руде), по-друге, тут надто багато
випадків збігу глухих приголосних, навіть
однакових (сон нас», «символом в нашей»
і т. д.). Внаслідок цього вірш читається
дуже важко, з фонетичними перепонами.

Власне, робота над поетичним словом
вимагає особливих працездатності, прист-
расі й герпіння — злого того, чого так
часто-густо бракує початкующим літерато-
рам. І тому варто їм надуматися над сло-
вом М. В. Гоголя: «...Скільки я починав,
скільки я перепалив, скільки кидав! Чи ро-
зумієш ти жакетне почуття бути незадово-
леним собою?».

Ні, далі, багато наших адресатів без-
печно задоволені власною творчістю і тому
пишуть, не замислюючись ні над змістом,
ні над художнім втіленням його. І тоді на-
роджуються строфи на кшталт:

Липка дівочка
Мальчик пензлем рже.
Взбешена стрелочка!
Время вышло. Жрет!

Що це? Паро-
дія? Екзальтиро-
ваність поетичного
форсу на самоді-
яльний епос вір-
шування? Навіщо
авторові в якого
трапляють с я
справді поетичні,
цікаві і самобутні
рядки, ставати в
позу раннього Єв-
гушенка і досить
чужою підпису-
вати йому?

Коли початкующий поет потрапляє в па-
рини поетичного слова, за браком досвіду,
знання і серйозної відповідальності він ми-
жозолі перетворюється в наївного косаря,
який жне свій перший покос у парії й ло-
боді. Тут чітко місце посідають поетичні
штампи: «для меня ты красней всех», не-
зугарні рими: «там — хлібаря(?)», «дзвінко-
го — полі» і т. д.

Усе це свідчить про поєнність і деяку
легковажність початківця, коли воли бе-
руться за перо. Пам'ятаймо, що поезія не
герить білоручок і людей, які звикли сп-
сати з однакою легким серцем про цілі
романи і трагедії Хіросіми. Поезія — це
геріборканний рогонь, у якому дуже легко
облавити крильця ще на початку стрімко-
го лету. Будьмо стараннішими і уважніш-
ми.

Сподіваємося, що небагато наші автори
надішлють до редакції свої нові, вагомі і
високохудожні твори.

Хай їм щастить на безмежній, важкій і
благородній ниві красного слова.

В. ГОНЧАРЕНКО,
член обласного літоб'єднання.

ПІСНЮ ДРУЖБИ ПОЧИНАЄ ЮНЬ СПІВАТИ

14 серпня в Сочі завер-
шився п'ятий міжнародний
фестиваль молодіжної
пісні «Червона гвоздика»,
присвячений 60-річчю
Великого Жовтня. Його
організували ЦК ВЛКСМ,
міністерство культури
СРСР і ЦК профспілки
працівників культури.

На нинішньому фести-
валі молодіжна пісня пла-
нети представлена шир-
ше, ніж будь-коли рані-
ше. Серед його учасників
— співаки з тридцяти кра-
їн світу, відомі майстри і
молодь, яка лише почи-
нає шлях у велике мис-
тецтво, професіонали, са-
модіяльні виконавці.

Великий приз «Черво-
ної гвоздики» присуджено
Енріке Ліоппісу (Аргенті-
на). Перших премій удо-
стоєні Росица Борджієва
(НРБ) і Жанна Роджес-
ванська (СРСР). Визначено
також лауреатів других і
третіх премій, дипломан-
тів фестивалю.

У літньому театрі ку-
рортного парку імені
Фрунзе відбувся великий
святковий концерт лау-
реатів фестивалю.

У розмові з кореспон-
дентом ТАРС голоза жо-
р фестивалю лауреат
Державної премії СРСР і
премії Ленінського ко-
мсомолу Олександра Пах-
мутова сказала:

— Фестиваль у Сочі яс-
краво продемонстрував,
яке важливе місце займає
в житті молоді громадян-
ська й політична пісня.
Молоді співаки прагнуть
засобами музики вирази-
ти непохитну рішучість
свого покоління боротися
за мир, соціальний про-
грес і взаєморозуміння
між народами.

Протягом трьох днів в
Одесі проходив зліт учас-
ників Всесоюзного походу
комсомольців і молоді по
місцях революційної, бо-
йової і трудової слави
радянського народу, зоса-
мий етап якого присвяче-
ний XXV з'їздові КПРС і
60-річчю Великого Жовт-
ня.

ЕКЗАМЕН НА МУЖНІСТЬ

— У походи взяли участь
265 тисяч юнаків і дівчат
орденоносної Одещини,
— говорить голоза об-
ласного штабу походу,
контр-адмірал у відставці
С. В. Домнін. — Понад
200 тисяч піонерів і шко-
лярів склали екзамени на
мужність у військово-
спортивних іграх «Зірни-
ця», «Орляк». Учасники
походу встановили сотні

імен раніше невідомих
героїв, полонили експо-
зиції більш як два тисячі
музейів, кімнат і кутків ре-
волюційної, бойової і тру-
дової слави радянського
народу.

На алеї Слави в парку
культури і відпочинку іме-
ні Г. Г. Шевченка відбувся
мітинг-реквієм, присвяче-
ний пам'яті полеглих ге-
роїв. У програмі були зу-
стрічі з ветеранами війни
і праці, змагання санітар-
них постів, стрільця, ту-
ристів, змагання з багато-
борства комплексу ГПО.

На зльоті виступив пер-
ший секретар Одеського
обкму партії М. К. Кири-
ченко.

Учасники зльоту одно-
стайно прийняли листи
Центрального Комітету
КПРС, Генеральному сек-
ретарю ЦК КПРС, Голозі
Президії Верховної Ради
СРСР ттзаришеві Л. І.
Брежнєву, а також ЦК
Компартії України.

(Кор. РАТАУ).

ЗРОБИМО МІСТО КВІТУЧИМ САДОМ!

Під таким девізом пройшла в Кіровогра-
ді в Центральному парку імені Леніна та
парку імені 50-річчя Жовтня традиційна
виставка квітів. У ній прийняло участь 22
підприємства і організації, 26 дитячих
садків, 24 середніх і восьмирічних шкіл,
житлово-експлуатаційні контори, коопска-
рі-любители.

Характерною особливістю цьогорічної
виставки була її політична спрямованість.
Міру, Жовтню, Леніну було присвячено
більшість робіт. Перші місця завоювали
заповіді радіовиробів і «Червона зірка»,
об'єднання комбінат, перша і п'ята житлово-
експлуатаційні контори, тринадцята і
віснадцята школи міста, дитячі садки
№ 48 і № 43. Переможців було відзначено
преміями.

В. ОНУФРІЄНКО,
завідуюча підділом культури
Кіровоградського міськвиконкому.
НА ФОТО: НА ВІСТАВЦІ КВІТІВ.
Фото М. ТЕРІВСЬКОГО.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

ПРАГА. Понад 6000
юнаків і дівчат Чехосло-
ващини разом із своїми
ровесниками з Радянсько-
го Союзу та інших країн
соціалістичної співдруж-
ності завершили сходжен-
ня на вершину гори Риси
в Татрах. В серпні 1973 ро-
ку на цю вершину підні-
мався вождь Жовтневої
революції В. І. Ленін. Ек-
спедиція була присвячена
60-річчю Великого Жовт-
ня.

На заключному мітингу
в Татрах молоді люди ви-
словили свою непохитну
волю йти по шляху Жовт-
ня, по шляху великого Ле-
ніна, рішучість зміцнюва-
ти непорушну дружбу мо-
лоді братніх країн соці-
алізму.

АФІНІ. Координаційний
комітет з права молоді
(СЕДІН) створено тут з
ініціативи молодіжних ор-
ганізацій Греції.

Як відзначається в пові-
домленні про заснування
комітету, діяльність СЕДІН
ґрунтуватиметься на прин-
ципах односторонності,
збереження самостійності
кожної молодіжної ор-
ганізації, рівноправності при
прийнятті рішень.

Засновники СЕДІН ста-
лять собі за мету досяг-
нення ще ширшої єдності
та згуртування молодіж-
них організацій країни в
боротьбі за зайнятість,

поліпшення системи осві-
ти, пражо голосу з 18 ро-
ків, проти участі Греції в
маневрах НАТО, за лікві-
дацію іноземних баз на її
території.

РИМ. Більш як 647 ти-
сяч молодих італійців ві-
ком від 15 до 29 років не
мають роботи. Таким є
офіційний підсумок про-
веденої в Італії реєстрації
молодих людей, які безуспі-
шно намагаються знайти
своє перше в житті робо-
че місце. Найбільше без-
робітних юнаків і дівчат
налічується у відсталіх в
економічному відношенні
південних районах країни:
в Кампанії, Апулії, на Си-
цилії та в інших областях
півдня. Заяви з проханням
про працевлаштування по-
дали близько 400 тисяч
чоловіків.

Компентуючи сьогодні ці
дані, газети скептично
оцінюють можливості
швидкого працевлашту-
вання цієї величезної ар-
мії молодих безробітних
в умовах тривалої в кра-
їні гострої економічної
кризи.

АНТАНАНАРІВУ. Високу
оцінку комуністичному
вихованню молоді в Ра-
дянському Союзі дали на
проведеному тут прес-кон-
ференції члени молодіж-
ної делегації Демократич-
ної Республіки Мадагас-
кар, яка повернулася з
поїздки по СРСР. Велике
враження на них справила
активна участь радянських
юнаків і дівчат у комуні-
стичному будівництві.

Досвід ідеологічної ро-
боти і трудового вихова-
ння молоді в Радянському
Союзі, відзначалося на
прес-конференції, може і
повинен бути застосова-
ний в ДРМ, яка йде по
шляху соціалістичної орі-
єнтації.

(ТАРС).

Думки, відгуки, рецензії

ПРО ТРУДОВУ „П'ЯТІРКУ“

«Люблю тебе, земле, безмежно
люблю,
Всім серцем, по-юному щиро,
За матері ласку й турботу твою,
За те, що зростаю, за те, що стаю
Потрібен тобі, Батьківщино!» —
цими поетичними рядками, автором
яких є учень однієї з восьмирічних
шкіл Харківщини Микола Пилипенко,
починається книга про трудові діла
піонерів України!

Славні трудові звершення радянської
молоді, яка кожного року, кожної п'яти-
річки відкриває нові горизонти звитяжної
праці, трудового нахвнення і творчості.
Свої особисті рахунки, висесені у фонд
п'ятирічки, мають і учні загальноосвітніх
шкіл, які вже з раннього віку беруть
активну участь у суспільно-корисній праці.
Це піонери-тимурівці, «зелені санітари»
та «голубі патрулі», юнати — дослідники
природи, конструктори технічних моделей

тощо. Під керівництвом дбайливих та до-
слідницьких наставників працюють вони в
учнівських виробничих бригадах, таборах
праці та відпочинку, у міжшкільних ком-
бінатах трудового навчання і профорієн-
тації.

Окремим школам різних міст і сіл
нашої республіки автори книги при-
святили свої нариси. Кожен нарис —
то твір у мініатюрі, який читаєш з
великим інтересом. Кіровоградці, бе-
зумовно, будуть зацікавлені ділами
наших земляків, про що в художній
формі йде річ у нарисі Т. Волинсько-
го «Мрійники живуть у Гайвороні».

Тут діє відомий на всю країну
міжшкільний політехнічний центр.
Уже в багатьох колгоспах, на заво-
дах і автопідприємствах можна зу-
стріти перших його випускників.

«Побудуйте в Гайвороні!» — за-
прошують педагоги-ентузіасты між-
шкільного: М. М. Ставчанський, М. І.

Павлов, П. П. Ольховський, Г. О.
П'явчик та інші. Вони мають право.
Елизако 1300 учнів різних класів при-
ходять і приїждять до них протягом
тижня. Майстерні, ферми і теплиці,
дослідні ділянки наповнюють дитячий
гомон, робочий шум верстатів, спала-
х електрозварки.

У збірнику, в ремарках згадується
перший республіканський конкурс
юних механізаторів, що відбувся на
полі прославленої бригади двічі Ге-
роя Соціалістичної Праці О. В. Гіта-
зова, вміщено фото: знатний хлібо-
роб серед учасників.

У книзі зосереджено великий емо-
ційний заряд, вона має значний ви-
ховний вплив, до того ж книга гарно
сформована. Вона стане у пригоді
вчителям і піонервожатим, для поза-
класного читання і творчих робіт уч-
нів — як цінне джерело збагачення
духовних засад і старих, досвідче-
них, і молодого покоління.

С. БОНФЕЛЬД,
вчитель.

1) Трудова п'ятірка, «Молодь» К., 1976.

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

СПОРТ

„КОЛОС“ —
„ЗІРКА“ — 1:2

На чемпіонаті країни з
футболу в другій лізі по-
завчора відбувся трид-
цять перший ігровий день.
Кіровоградська «Зірка» в
Полтаві зустрілася з «Ко-
лосом». Господарі мей-
данчика у першому колі
зазнали поразки від на-
ших земляків — 0:2. Ста-
новище клубів було не-
рівним — полтавчани за-
ймали дев'ятнадцятий ря-
док турнірної таблиці, а
кіровоградці — шостий.
Але незважаючи на це,
матч проходив дуже на-
пружено. Господарі доб-
ре підготувалися до цієї
зустрічі. Команда вміла, а
головне — швидко пере-
ходила від оборони до
наступу. Зібрано діляти і
кіровоградці. Тсму й не
дивно, що перший тайм
пройшов в обопільних
атаках і закінчився безре-
зультатно — 0:0.

Після відпочинку на по-
лі цілком змінилася кар-
тина. Тепер ініціативою
володіли гості. Вони бук-
вально притисли полтав-
чан до свого штрафного
майданчика, безперервно
обстрілюючи їх ворота.
Одна із таких атак на 60-й
хвилині закінчується го-
лом, який забив Володи-
мир Новаковський. А хви-
лин через десять в бік
«Зірки» було призначено
пенальті. Його чітко реа-
лізував Юрій Москаленко.
На табло з'являються
цифри — 1:1. Після цього
знову ініціатива перехо-
пить наші земляки. Вони
все частіше загрожували
ворстам суперника, одна
з таких спроб принесла їм
успіх. Ішла 73-тя хвилина,
коли Дмитро Кіхачев при-
мусив «Колос» вдруге
розпочати гру з центра
поля.

У п'ятницю, 19 серпня, кіро-
воградці на своєму стадіоні
зіграють прощальний матч
другого кола з армійцями
Львова — чемпіонами Зброй-
них Сил Радянського Союзу
цього року.

В. ТВЕРДОСТУП.

Всесоюзний день фізкультурника, який відбувся минулої суботи, відзначався в
тридцять восьмий раз. На стадіоні спортивного клубу «Зірка» у цей день свої зліб-
ності демонстрували легкоатлети міських колективів фізкультури товариства «Аван-
гард». Традиційний кубок, присвячений цій знаменній даті, розіграли футболісти за-
воду «Червона зірка».

На водній станції товариства «Спартак» мірялися силами веслувальники.
Традиційне свято спорту в містах і районах Кіровоградщини було відзначено
турнірами, естафетами, матчами і масовим сходами на стадіоні нормативів комплексу ГПО.
туристськими походами і змаганнями різних масштабів.

На фото: футбольний матч червонозірківці.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

БЛИЖЧАЄ
ФІНІШ

У Будинку культури імені Компаніїца
продовжується Всесоюзна першість ДСТ
«Спартак» серед дівчат. Після дев'яти
турів виявилася група основних претен-
дентів на звання юної чемпіонки спо-
ртивного товариства. У цій групі дві най-
молодші першорозрядниці — тринадця-
тирічна Маджуба Хамрокулова із Самар-
канда і Ірина Вільнер з Ленінграда (в
обох по шість з половиною очок з вось-
ми), а також шістнадцятирічна Ірина
Чолушкіна з Херсона (шість очок з
восьми).

Кандидати в майстри спорту Олена
Шухман (Мінськ), Роза Тьо (Москва) і
Хатуня Гургенідзе (Тбілісі) відстають

від Маджуби й Ірини на два очка і за-
чотирі турів, які залишилися, напевно, чи
проб'ються в лідруючу трійку. Хоча в
останніх турах мають відбутися важли-
ві пресинги: Чолушкіна — Шухман,
Вільнер — Хамрокулова, Шухман —
Тьо, Вільнер — Гургенідзе. В обставині
безкомпромісної і впертої боротьби, яку
демонструють всі учасниці (в тому числі
і кіровоградські школярки Тая Дубіза
і Світлана Симоні), фініш чемпіонату
тут може піднести цікаві сюрпризи.

А останній тур завтра вранці назве-
ім'я чемпіонки.

В. ЧУНАКОВ,

заступник головного судді змагань,
суддя республіканської категорії.

ФУТБОЛ. КУБОК УРСР.

„Радист“ —

„Шахтобудівник“ —

0:1

На стадіоні «Піонер» об-
ласного центру кіровоград-
ський «Радист» завоював радю-
виробів в матчі 1/8 фіналу
розіграшу Кубка України з
футболу серед колективів фіз-
культури зустрілася з донець-
ким «Шахтобудівником». Куб-
ковий поєдинок проходив на-
пружено. Перший тайм не
виявив сильнішого. Після від-
починку завордські спортсме-
ни, як і в першій половині,
мали реальні можливості від-

крити рахунок. Але їх удари
по воротах суперника не до-
сягали цілі. А ось гості під
час однієї із атак примусили
голкипера Олександра Юнова ви-
дирати м'яч із сітки своїх во-
ратів. Цей єдиний гол і при-
шля дою матчу на користь
«Шахтобудівника». Кірово-
градці вибули з кубкового ба-
талью.

Бадмінтон

Сильніша
„Зіронька“

Черговим видом програми
Спартакіади «Юність» серед
дітей і підлітків обласного
центру за місцем проживання
були змагання з бадмінтону.
У поєдинках, які проходили
протягом двох днів на май-

таньку кіровоградської пер-
шої ДЮСШ міського відділу
народної освіти, взяли участь
десять команд. Вияснено про-
вели всі зустрічі і завоювали
звання чемпіонів Лариса Ра-
бокова, Ірина Полішук та
Михайло Дерев'яко. Вел по-
ли з колективу фізкультури
«Зіронька» третього будинку
управління заводу «Червона
Зірка». І в командному залі-
ку спортсмени цього будинку
управління не поступилися
першістю нікому. Друге місце
дісталося бадмінтоністам
«Чайки» із п'ятого жеску, а
третє зайняла команда «Май-
ка» з шостого.

Наступний спартакіадний
від — легка атлетика, що
відбудеться наприкінці серп-
ня.

В. ШАБАЛІН.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

НАШІ
ЮНІ ДРУЗІ!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ НАБУТИ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІ-
ТИ І СПЕЦІАЛЬНОСТІ, ВСТУПАЙТЕ В КІРОВО-
ГРАДСЬКЕ МІСЬКЕ СЕРЕДНЄ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ
№ 2, ЯКЕ ГОТУЄ СПЕЦІАЛІСТІВ ДЛЯ КОМБІ-
НАТУ «КІРОВОГРАДХІМБУД» — НАЙБІЛЬШОЇ
БУДІВЕЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ НАШОЇ ОБЛАСТІ.

У групах із трирічним строком навчання училище
готує столярів (будівельних), електромонтажників по
освітленню, освітлювальних і силових мережах та
електроустаткування, малярів (будівельних), мулярів,
монтажників конструкцій, штукатурів, облицювальників-
плитковиків, машиністів баштових кранів (дівчат);
у групах із річним строком навчання — облицюваль-
ників-плитковиків.

БЕЗ ВСТУПНИХ ЕКЗАМЕНІВ ПРИЙМАЮТЬ
ЮНАКІВ І ДІВЧАТ ВІКОМ ВІД 15 ДО 20 РОКІВ,
ЩО МАЮТЬ ОСВІТУ ЗА 8—10 КЛАСІВ.

Учні забезпечують гуртожитком, парадним і робо-
чим одягом, триразовим харчуванням, підручниками,
вони одержують третину суми, заробленої ними на ви-
робничій практиці. Час навчання в закладі зараховує-
ться до трудового стажу.

Училище має чудовий сучасний навчальний корпус,
у якому обладнано кабінети і лабораторії, майстерні,
спортивний та актовий зали. Є спортивне літнє містеч-
ко, працюють гуртки технічної творчості, художньої
самодіяльності, спортивні секції. Є спеціалізовані гру-
пи зі спортивного ухилом, класичної боротьби і бело-
спинодного спорту, де своєю спортивною майстерністю
учні удосконалюють під керівництвом досвідчених тре-
нерів, майстрів спорту СРСР.

Випускники-відмінники мають право вступати до ви-
щих і середніх навчальних закладів на пільгових умо-
вах, а також можуть бути направлені до вищих і се-
редніх навчальних закладів системи професійно-тех-
нічної освіти, де навчання проводиться на повному
державному забезпеченні.

Вступники подають заяву із зазначенням вибраної
спеціальності, автобіографію, характеристику, сві-
доцтво про народження (оригінал) або паспорт
(пред'являють особисто), документ про освіту, дсвід-
ки з місця проживання і про склад сім'ї, медичну до-
відку (форма № 286), вісім фотоскопів розміром
3X4 см.

Початок занять — з 1 вересня.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Черво-
нозорівська, 23. Телефон 2-38-49.

Іхати до училища: автобусами №№ 2, 14 — до зу-
пинки «Вулиця Мічуріна», № 29 — до кінцевої зупинки
або тролейбусом № 2 — до зупинки «Буддеталь» чи
«Вулиця Короленка».

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське міське середнє
профтехучилище № 7

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ НА 1977—1978

НАВЧАЛЬНИЙ РІК ПО СПЕЦІАЛЬНОСТЯХ:

[ТЕРМІН НАВЧАННЯ ТРИ РОКИ]:

монтажних конструкцій — муляр;
столяр будівельний;
лицувальник-плитковик, штукатур;
електрослюсар;
слюсар по ремонту автомашин;
електрослюсар;
електрогазоварник;
маляр будівельний;
машиніст автомобільного крана.

На ці спеціальності приймаються юнаки і дівчата
з 8-річною освітою. Особам, які закінчили навчання,
видаються дипломи про закінчення середньої шко-
ли і присвоюється розряд за одержаною спеці-
алістю.

ТЕРМІН НАВЧАННЯ ОДИН РІК:

лицувальник-плитковик.

Ця група комплектується з осіб, які закінчили 9—
10 класів.В училище приймаються юнаки і дівчата віком від
15 до 25 років без вступних екзаменів.Особи, прийняті в училище, забезпечуються за-
рахунок держави 3-разовим харчуванням, обмунди-
руванням, гуртожитком.Під час проходження виробничої практики учні
сдержують 33 проценти заробітку.Час навчання в училищі зараховується у безпе-
ревший трудовий стаж.Особи, які закінчили училище з відзнакою, при-
ймаються у вищі навчальні заклади і технікуми поза
конкурсом.Гірни училищі працюють спортивні секції, гуртки
технічної творчості а також художньої самодіяль-
ності (хоровий, вокальний, танцювальний, естрадний,
народних і духових інструментів).

Початок навчання 1 вересня 1977 року.

Вступники повинні подати такі документи: заяву
ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво
про народження, документ про освіту, довідку з
місця проживання, характеристику, шість фотоско-
пів 3X4 см., довідку про профілактичні щеплення.
Документи приймаються у приймальній комісії
училища.

Адреса училища: м. Олександрія, Перемозький
мікрорайон, вул. Нагорна, 104. Іхати автобусом «А»
до зупинки «МПУ» № 7.

ДИРЕКЦІЯ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу вій-
ськово-патриотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 17069.

Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Зам. № 346.

Тираж 60 660.